

Dijous 19 de març solemnitat de Sant Josep, espòs de Maria i Patró de l'Església universal

► Tal com ens recorda l'Exhortació Apostòlica *Redemptoris Custos* de Sant Joan Pau II, Sant Josep «igual com va cuidar amorosament de Maria i es va dedicar amb joïós interès a l'educació de Jesucrist, també custodia i protegeix el seu cos místic, l'Església». I el Papa Francesc, precisament en un dia tant especial per a ell, com en l'Eucaristia d'inici del seu ministeri Petrí com a Bisbe de Roma que ell volgué que coincidís amb la Festa de St. Josep, anima tots els cristians «a custodiar la gent, a preocupar-se per tots, per cadascun, amb amor, especialment pels nens, els ancians, els qui són més fràgils i que sovint queden en la perifèria del nostre cor». En la joiosa diada de Sant Josep, preguem per tots els pares i els qui exerceixen algun tipus de paternitat, i especialment per les vocacions al ministeri ordenat, i encomanem el Papa emèrit Benet XVI en el dia de la seva onomàstica de baptisme.

GLOSSA

La catequesi de l'àvia fa pensar

L'àvia té dos néts, un noi de tretze anys i una nena de nou, els quals viuen amb els pares en una altra ciutat, allunyada de la seva. Els visita en algunes ocasions i els parla de Jesús. Ho fa perquè ha observat que en saben poc, que el coneixen poc. A l'àvia li dol i procura compensar-ho. En la darrera visita, els explicà que Jesús era una persona que anava pels pobles fent el bé i convidant a estimar, que deixava un rastre de bondat i servei per allà on passava. Afegia en acabar l'explicació: «Mireu si estimava que, a la creu, va perdonar els botxins i els qui l'havien lliurat». Feia estona que parlaven i l'àvia havia aconseguit de captar l'interès dels néts. El seu testimoni de seguiment de Jesús havia impressionat els néts profundament. El noi, implicat en el relat, demanà: «Àvia, explica'm una mica més com era Jesús, perquè això de viure fent el bé i perdonant els botxins és molt difícil». L'àvia continuà amb l'explicació. Quan acabà la sessió de catequesi ocasional, el noi digué: «Tot això està molt bé, àvia. Fa pensar. Ens has d'explicar més coses de Jesús.»

El nostre context social està sovint allunyat de la fe i del que des de

la fe es proposa, i el mal, el dolor, la violència, les injustícies, la fam, l'egoisme... la realitat del món, lluny dels ensenyaments de Jesús, poden esdevenir una temptació que s'oposi a tot el que es refereix al projecte, a la Bona Nova que Jesús va anunciar.

La fe és un do de Déu, una gràcia del seu amor. El testimoniatge de persones concretes ens hi pot apropar. Hem de ser, amb senzillesa i humilitat, amb la nostra vida a prop de Jesús, testimonis de fe, testimonis de resurrecció. És el que fa l'àvia del nostre relat amb les seves paraules, amb la seva vida i amb la seva pregària per tots i cadascun dels néts, demanant que coneguïn Jesús, que el coneixement els porti a estimar-lo i al desig de seguir-lo. «Així, doncs, també nosaltres, envoltats d'un núvol tan gran de testimonis... llancem-nos a córrer sense defallir en la prova que ens és proposada. Tinguem la mirada fixa en Jesús, el que ens ha de guiar pel camí de la fe i el qui la porta a la plenitud» (He 12,1-2). Quina sort de l'àvia que estima i que fa pensar!

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

Malalties que ens cal identificar, confessar i guarir (i II)

Si bé és important identificar les malalties de l'ànima, per caminar amb decisió cap a la Pasqua, és encara més important poder guarir les malalties amb l'oració i el sagrament de la Confessió. Per això a les 15 malalties, van seguir **les 10 cures del Papa Francesc** en un famós discurs del desembre passat als treballadors del Vaticà i les seves famílies, que era la segona part de la «meditació» que sobre **malalties i guarició** feia el Papa.

L'Esperit Sant ens ajuda a tenir cura de totes aquestes dimensions, per viure en la comunió amb Déu i els germans, i ressuscitar a una vida nova amb el Senyor. Si en tenim cura, el Senyor, totpoderós en l'amor, ens guarirà:

1. Ens cal tenir cura de la nostra vida espiritual, de la nostra relació amb Déu, perquè aquesta és la columna vertebral de tot el que fem i de tot el que som. Un cristià que no es nodreix amb la pregària, els sagraments i la Paraula de Déu, inevitablement es marceix i s'asseca.

2. Tenir cura de la nostra vida familiar, donant als fills i als éssers estimats no només diners, sinó sobretot temps, atenció i amor.

3. Cal tenir cura de les nostres relacions amb els altres, transformant la fe en vida i les paraules en obres bones, especialment cap als més necessitats.

4. Tenir cura de la nostra manera de parlar, purificant la llengua de les paraules ofensives, de les vulgaritats i del llenguatge de matís mundà.

5. Guarir les ferides del cor amb l'oli del perdó, perdonant les persones que ens han ferit i guarint les ferides que hem causat als altres.

6. Tenir cura del nostre treball, realitzant-lo amb entusiasme, humilitat, competència, passió i amb un esperit que sap donar gràcies a Déu.

7. Cal cuidar-se de l'enveja, de la concupiscència, l'odi i els sentiments negatius que devoren la nostra pau interior i ens transformen en persones destruïdes i destructores.

8. Cal tenir cura del rancor que ens condueix a la venjança, i de la mandra que ens condueix a l'eutanàsia existencial; apartar-nos de la supèrbia, i de lamentar-nos contínuament, cosa que ens condueix a la desesperació. I demanar al Senyor la saviesa de saber mossegar-se la llengua a temps, per no dir paraules injurioses, que després ens deixen la boca amarga.

9. Tenir cura dels germans més febles: ancians, malalts, els que passen gana, els sense sostre i els estrangers, perquè sobre això serem jutjats.

10. Tenir cura de no caure en el consumisme comercial, l'aparença o els regals inútils, o bé els malbarataments superflus, sinó que cerquem l'alegria d'acollir el Senyor i els germans amb sobrietat i esperit solidari.

Tenir cura vol dir manifestar interès diligent i atent, que implica tant el nostre esperit com la nostra activitat, cap a algú o alguna cosa. Significa mirar amb atenció el qui necessita cures sense pensar en res més. Significa acceptar donar o rebre cures. L'oració amb què es beneeixen les Cendres a l'inici de la Quaresma, diu: «Senyor, que us deixeu vèncer per la humilitat i la penitència...». Visquem la Santa Quaresma amb humilitat i penitència, amb ganes d'identificar les nostres malalties de l'ànima, per confessar-les humilment i deixar-nos guarir per l'Esperit Sant. Ell és l'artífex de la nova creació que aquesta Pasqua Déu vol realitzar en tots i cadascun de nosaltres!

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

► **ÉDITION FAÑANÁS LANAU**

Voluntariat de presons

Édison Fañanás és pare de família nombrosa i diaca, llicenciat en ciències químiques i en eclesiàstiques i doctor en teologia, és professor d'institut a Calw (Alemanya). La seva tesi —*Voluntariado y prisión* (Claret)—, que qüestiona el voluntariat penitenciari des de dins i no només des d'una perspectiva teològica, conté una investigació empírica global (75 entrevistes a interns, treballadors i voluntaris a 5 presons d'Espanya, Alemanya, Colòmbia, Índia i Sudàfrica) i promou un diàleg entre la societat civil i el compromís cristià.

Per què et va atraure el voluntariat de presons?

El regal de la fe l'he rebut per tres conductes: la família, l'Escola Pare Manyanet i el grup de joves de la Parròquia St. Vicenç de Sarrià. Aquest entorn va facilitar el compromís a la presó com a voluntari. La principal aportació és la nova: a la presó tant l'intern com el voluntari estan en un context on és més fàcil copsar la misèria i finitud humana i, per això, es fa més palesa la presència de Déu.

Quines raons ètiques donen sentit al voluntariat a la presó?

El voluntariat a la presó es pot justificar èticament com el pont necessari que uneix el món de les persones privades de llibertat i que tenen dret a una resocialització amb el món de les persones que gaudeixen de llibertat i que tenen dret a conuiu en pau.

Com es pot entendre el càstig des d'una ètica cristiana?

L'ètica cristiana promou una justícia restaurativa-agàpica: entén el càstig no com a revenja (justícia retributiva) sinó com una reparació del mal fet, donant espai i visualitzant les víctimes en un procés on també l'infractor pugui fer experiència de l'amor incondicional de Déu.

PREGÀRIES DE LA M. TERESA

Pels refugiats

Senyor meu!
Tota aquesta gent ha perdut terra i cases i molts s'han vist privats fins i tot dels seus amors més estimats.

Dóna'm força, Senyor, de pregar per ells, davant del Pare, però sobretot d'integrar en l'acció la pregària.

Amén.

Mare Teresa de Calcuta

RETALES DE VIDA

El amigo palo

He releído una pequeña carta que me remitió una niña de diez años, dándome las gracias tras una consulta para resolver pequeños problemas psicológicos que requerían ayuda.

Al leerla, hoy de nuevo, me ha hecho repensar una expresión inusual contenida en dicha nota: «Un día encontré al amigo palo... me apoyó, me ayudó.»

En una época tecnológica en la que las redes sociales nos hacen mover en busca de contacto y amistad, no he encontrado una expresión como esta.

Las comunidades virtuales nos proponen amistades del mundo, amigos globales, grupos de opinión, gentes y colectivos que opinan, y con sus opiniones, su aprobación, sus estadísticas de enlaces y grupos de relación en red nos garantizan amistades efímeras y un soporte débil.

Pero el *amigo palo* es aquel que está a nuestro lado, el que ayuda y soporta, el que comparte y refuerza, el que acompaña y calla, el que callado nos sustenta y vigoriza, el disponible siempre, el silencioso...; el permanente en tiempo y lugar.

El *amigo palo* es aquel a quién debemos nuestra propia configuración personal, nuestras seguridades y nuestras creencias. Quién está presente en las alegrías y en las adversidades.

El *amigo palo* es aquel que a veces, relegado por mil circunstancias, retorna a nuestro pensamiento con agradecimiento y nostalgia.

Hoy he pensado que deberíamos recuperar el sentido de la amistad fuerte y sólida, que todos nos debemos esforzar en hacer buenos amigos palo.

Y que lo hacemos posible actuando como lo hizo Nebridio, el buen amigo de san Agustín, que abandonó su patria y le acompañó en su aventura para «compartir la ardiente pasión de la verdad y de la sabiduría. Como nosotros suspiraba y como nosotros fluctuaba, ardiente buscador de la vida feliz y escrutador infatigable de las más difíciles cuestiones» (*Confesiones*). ¡Ese fue su *amigo palo*!

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Recibir con humildad, entregar con misericordia

Hablaba el Santo Padre de un gran regalo: «La salvación no se compra ni se vende. Se regala, es gratuita. Nosotros no podemos salvarnos por nosotros mismos, la salvación es un regalo, totalmente gratuita.»

El Señor nos lo dice, como a Nicodemo: «Tanto amó Dios al mundo, que entregó a su Hijo único, para que no perezca ninguno de los que creen en él, sino que tengan vida eterna» (Jn 3,16).

Un regalo que se nos brinda y que, para recibirlo, sólo se nos pide «un corazón humilde, un corazón dócil, un corazón obediente, como el de María».

Un regalo que recibimos de «Dios, rico en misericordia, por el gran amor con que nos amó» (Ef 2,4). Jesucristo «no estimó un bien irrenunciable ser igual a Dios sino que se anonadó a sí mismo y obedeció hasta la muerte y una muerte de cruz» (Fl 2,7).

Se nos llama a ser don: «Dios nos ha creado en Cristo Jesús, para que nos dediquemos a las buenas obras, que él determinó que practicásemos» (Ef 2,10).

Y hoy, por medio del Santo Padre, se nos llama a «ser islas de misericordia en medio del mar de la indiferencia». Revestidos de la «bondad y misericordia» de Cristo, «llegar a ser como Él, siervo de Dios y de los hombres».

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 16. ■ Dilluns** (litúrgia hores: 4a setm.) [Is 65,17-21 / Sl 29 / Jn 4,43-54]. Sant Agapit (†341), bisbe de Ravenna; sant Heribert, bisbe de Colònia (999); sant Ciríac i companys, mrs. (308) a la Via Salària; sant Abraham (s. iv), ermità, de Mesopotàmia; santa Eusèbia, vg.
- 17. ■ Dimarts** [Ez 47,1-9.12 / Sl 45 / Jn 5,1-3a.5-16]. Sant Patrici (†461), bisbe i evangelitzador d'Irlanda; sant Josep d'Arimatea, seguidor i amic de Jesús.
- 18. ■ Dimecres** [Is 49,8-15 / Sl 144 / Jn 5,17-30]. Sant Ciril de Jerusalem (315-386), bisbe i doctor de l'Església. Sant Salvador d'Horta, rel. franciscà, de Santa Coloma de Farners (la Selva), morí a Càller (Sardenya, 1567).
- 19. □ Dijous** [2Sa 7,4-5a.12-14a.16 / Sl 88 / Rm 4,13.16-18.22 / Mt 1,16.18-21.24a (o bé: Lc 2,41-51a)]. Solemnitat de sant Josep, espòs de la Verge Maria, nazarè, patró de l'Església universal i dels agonitzants, i també dels fusters. Sant Amanç o Amanci (s. vii), diaca romà i mr. a Flandes.
- 20. ■ Divendres** [Sv 2,1a.12-22 / Sl 33 / Jn 7,1-2.10.14.25-30]. Sant Ambròs de Siena, rel. dominicà; sant Martí de Dumio, bisbe; santa Fotina, mr. samaritana; santes Eufèmia i Alexandra, mrs.
- 21. ■ Dissabte** [Jr 11,18-20 / Sl 7 / Jn 7,40-53]. Sant Filèmon o Filemó, mr. (287) a Egipte; santa Fabiola (†399), matrona romana.
- 22. ■ † Diumenge vinent**, V de Quaresma (lit. hores: 1a setm.) [Jr 31,31-34 / Sl 50 / He 5,7-9 / Jn 12,20-33]. Sant Zacaries, papa (grec, 741-752); sant Octavià, mr. d'origen africà; sant Deogràcies (s. v), bisbe de Cartago; sant Benvingut (Bienvenido, †1282), bisbe; santa Lea (†384), rel. viuda romana.

DIUMENGE IV DE QUARESMA

▶ Lectura del segon llibre de les Cròniques (2Cr 36,14-16.19-23)

En aquells dies, tots els grans sacerdots i el poble reïncidien contínuament en la culpa d'imitar tots els costums abominables de les altres nacions, profanant així el temple del Senyor, que ell havia consagrat a Jerusalem. El Senyor, Déu dels seus pares, els enviava cada dia missatgers que els amonestessin, perquè li dolia de perdre el seu poble i el lloc on residia. Però ells es burlaven dels missatgers de Déu, no feien cas del que els deia i escarnien els seus profetes, fins que el Senyor arribà a enutjar-se tant contra el seu poble que ja no hi havia remei. Llavors els caldeus incendiaren el temple de Déu, derrocaren les muralles de Jerusalem, calaren foc a tots els seus palaus, i destruïren tots els objectes preciosos. El rei dels caldeus deportà a Babilònia els qui s'havien escapat de morir per l'espasa, i se'ls quedà per esclaus d'ell i dels seus fills, fins que passaren al domini persa. Així es complí la paraula que el Senyor havia anunciat per boca de Jeremies: el país fruí dels anys de repòs que li pertocaven; tot el temps que quedà desolat, el país va reposar, fins haver complert setanta anys.

Però l'any primer de Cir, rei de Pèrsia, el Senyor, per complir la paraula que havia anunciat per boca de Jeremies, desvetllà l'esperit de Cir, rei de Pèrsia, perquè promulgues, de viva veu i per escrit, un edicte que deia: «Cir, rei de Pèrsia, fa aquesta declaració: El Senyor, el Déu del cel, m'ha donat tots els reialmes de la terra, i m'ha encomanat que li construis un temple a Jerusalem, ciutat de Judà. Si entre vosaltres hi ha algú del seu poble, que el Senyor sigui amb ell i que hi pugui.»

▶ Salm responsorial (136)

R. *Si mai t'oblidava, Jerusalem, que se m'encasti la llengua al paladar.*
Vora els rius de Babilònia ens assèiem / tot plorant d'enyorança de Sió. / Teniem penjades les lires / als salzes que hi ha a la ciutat. R.
Quan volien que cantéssim / els qui ens havien deportat, / quan demanaven cants alegres / els qui ens havien entrstitit, / i ens deien: «Canteu-nos / algun càntic de Sió.» R.

Com podíem cantar cants del Senyor / en una terra estrangera? / Si mai t'oblidava, Jerusalem, / que se'm paralitzi la mà dreta. R.
Que se m'encasti la llengua al paladar, / si deixés d'anomenar-te, / si deixés d'evocar el teu record, / per motivar els meus cants de festa. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 2,4-10)

Germans, Déu, que és ric en l'amor, ens ha estimat tant que ens ha donat la vida juntament amb Crist, a nosaltres que érem morts per les nostres culpes. És per gràcia que Déu us ha salvat. I juntament amb Jesucrist ens ha ressuscitat i ens ha entronitzat en les regions celestials, perquè davant dels segles que vindran quedi ben clara la riquesa de la seva gràcia i la bondat que ha tingut per nosaltres en Jesucrist. A vosaltres, que heu cregut, us ha salvat per gràcia; no ve de vosaltres; és un do de Déu. No és fruit d'unes obres, perquè ningú no pugui gloriar-se'n. Som obra seva: Ell ens ha creat en Jesucrist, per dedicar-nos a unes bones obres, que ell havia preparat perquè visquem practicant-les.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 3,14-21)

En aquell temps, digué Jesús a Nicodem: «Com Moisès, en el desert, enlairà la serp, també el Fill de l'home ha de ser enlairat, perquè tots els qui creuen en ell tinguin vida eterna. Déu estima tant el món, que ha donat el seu Fill únic, perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna. Déu envià el seu Fill al món no perquè el condemnés, sinó per salvar el món gràcies a ell. Els qui creuen en ell, no seran condemnats. Els qui no creuen, ja han estat condemnats, per no haver cregut en el nom del Fill únic de Déu. Déu els ha condemnat perquè, quan la llum ha vingut al món, s'han estimat més la foscor que la llum. És que no es comportaven com cal. Tothom qui obra malament té odi a la llum i es vol quedar en la foscor, perquè la llum descobriria com són les seves obres. Però els qui viuen d'acord amb la veritat, sí que busquen la plena llum, i que tothom vegi què fan, ja que ho fan segons Déu.»

▶ Lectura del segundo libro de las Crónicas (2Cr 36,14-16.19-23)

En aquellos días, todos los jefes de los sacerdotes y el pueblo multiplicaron sus infidelidades, según las costumbres abominables de los gentiles, y mancharon la casa del Señor, que él se había construido en Jerusalén. El Señor, Dios de sus padres, les envió desde el principio avisos por medio de sus mensajeros, porque tenía compasión de su pueblo y de su morada. Pero ellos se burlaron de los mensajeros de Dios, despreciaron sus palabras y se mofaron de sus profetas, hasta que subió la ira del Señor contra su pueblo a tal punto que ya no hubo remedio. Los caldeos incendiaron la casa de Dios y derribaron las murallas de Jerusalén; pegaron fuego a todos sus palacios y destruyeron todos sus objetos preciosos. Y a los que escaparon de la espada los llevaron cautivos a Babilonia, donde fueron esclavos del rey y de sus hijos hasta la llegada del reino de los persas; para que se cumpliera lo que dijo Dios por boca del profeta Jeremías: «Hasta que el país haya pagado sus sábados, descansará todos los días de la desolación, hasta que se cumplan los setenta años.»

En el año primero de Ciro, rey de Persia, en cumplimiento de la palabra del Señor, por boca de Jeremías, movió el Señor el espíritu de Ciro, rey de Persia, que mandó publicar de palabra y por escrito en todo su reino: «Así habla Ciro, rey de Persia: "El Señor, el Dios de los cielos, me ha dado todos los reinos de la tierra. Él me ha encargado que le edifique una casa en Jerusalén, en Judá. Quien de entre vosotros pertenezca a su pueblo, ¡sea su Dios con él, y suba!"»

▶ Salmo responsorial (136)

R. *Que se me pegue la lengua al paladar si no me acuerdo de ti.*
Junto a los canales de Babilonia / nos sentamos a llorar con nostalgia de Sió; / en los sauces de sus orillas / colgábamos nuestras cítaras. R.
Allí los que nos deportaron nos invitaban a cantar; / nuestros opresores, a divertirlos: / «Cantadnos un cantar de Sió.» R.
¿Cómo cantar un cántico del Señor / en tierra extranjera! / Si me olvido de ti, Jerusalén, / que se me paralice la mano derecha. R.
Que se me pegue la lengua al paladar / si no me acuerdo de ti, / si no pongo a Jerusalén / en la cumbre de mis alegrías. R.

Jesús conversa amb Nicodem.
Pintura de Jacob Jordaens (1593-1678), Museu de Belles Arts de Tournai (Bèlgica)

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 2,4-10)

Hermanos: Dios, rico en misericordia, por el gran amor con que nos amó, estando nosotros muertos por los pecados, nos ha hecho vivir con Cristo —por pura gracia estáis salvados—, nos ha resucitado con Cristo Jesús y nos ha sentado en el cielo con él. Así muestra a las edades futuras la inmensa riqueza de su gracia, su bondad para con nosotros en Cristo Jesús. Porque estáis salvados por su gracia y mediante la fe. Y no se debe a vosotros, sino que es un don de Dios; y tampoco se debe a las obras, para que nadie pueda presumir. Pues somos obra suya. Nos ha creado en Cristo Jesús, para que nos dediquemos a las buenas obras, que él nos asignó para que las practicásemos.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 3,14-21)

En aquel tiempo, dijo Jesús a Nicodemo: «Lo mismo que Moisés elevó la serpiente en el desierto, así tiene que ser elevado el Hijo del hombre, para que todo el que cree en él tenga vida eterna. Tanto amó Dios al mundo que entregó a su Hijo único para que no perezca ninguno de los que creen en él, sino que tengan vida eterna. Porque Dios no mandó su Hijo al mundo para juzgar al mundo, sino para que el mundo se salve por él. El que cree en él no será juzgado; el que no cree ya está juzgado, porque no ha creído en el nombre del Hijo único de Dios. El juicio consiste en esto: que la luz vino al mundo, y los hombres prefirieron la tiniebla a la luz, porque sus obras eran malas. Pues todo el que obra perversamente detesta la luz y no se acerca a la luz, para no verse acusado por sus obras. En cambio, el que realiza la verdad se acerca a la luz, para que se vea que sus obras están hechas según Dios.»

COMENTARI

Déu és fidel a l'aliança

En els textos bíblics d'aquest diumenge es contraposen el pecat de l'home i l'amor de Déu, que «estima tant el món que ha donat el seu Fill únic perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna». La Pasqua ja és a prop i l'Església ens invita a la joia. El Fill de l'home ha estat enlairat a la creu «perquè tots els qui creuen en ell tinguin vida eterna». Per tal de fer entendre què vol dir creure en el Fill de l'home, l'evangeli de Joan d'avui ens recorda la història d'Israel, que fent camí pel desert s'havia rebel·lat contra Moisès i contra el mateix Déu, per la qual cosa foren castigats amb les mossegades de serps ve-

rinoses i moriren. Els israelites van reconèixer que havien pecat i Déu els va prometre que aquells que havien estat mossegats per les serps, si miraven la serp de bronze, quedaven amb vida. La serp enlairada per Moisès al desert és una prefiguració de Jesús enlairat sobre la creu, font de salvació per a tots els qui creuen que «Déu envià el seu Fill al món no perquè el condemnés, sinó per salvar el món gràcies a ell».

A la nostra infidelitat i al nostre pecat es contraposen la fidelitat i l'amor misericordiós de Déu. Al pecat que mena l'home a l'esclavitud i a la mort es contraposa l'amor de Déu que dóna la llibertat i la salvació. La nostra salvació no és mèrit nostre sinó pura gràcia. Diu sant Pau que és «per gràcia que Déu us ha salvat», per

la infinita riquesa del seu amor. Tot això troba el seu ple compliment en Jesucrist: «Déu, que és ric en l'amor, ens ha estimat tant que ens ha donat la vida juntament amb Crist, a nosaltres que érem morts per les nostres culpes». La darrera paraula no la té la mort, sinó la vida. Hem estat salvats per amor. «Tenir la vida eterna» no indica només la benaurança després de la vida terrena, sinó en la vida divina des d'ara. Aquest fragment del col·loqui amb Nicodem resumeix bé el procés de la fe cristiana, que és el mateix camí que seguirà el cec de naixement: veure, creure, tenir vida eterna. Ens fa pensar en l'escena del calvari segons sant Joan: «Miraran aquell que han traspasat» (Jn 19,37).

Ignasi Ricart, claretia

Mons. Vives participa a la formació dels preveres de la Diòcesi de Sant Feliu

Els dies 9, 10 i 11 de febrer al Monestir de Montserrat, van tenir lloc les Jornades de Formació Permanent per a Preveres de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, que precisament enguany està celebrant els deu anys de la seva erecció pel Papa Joan Pau II. Van ser presidides per Mons. Agustí Cortés, i en elles participà amb tres conferències Mons. Joan-Enric Vives, sobre el tema «Deixebles evangelitzadors. Subratllats sacerdotals de l'ex-

hortació apostòlica *Evangelii Gaudium*». Presentà la ja famosa exhortació apostòlica programàtica del Papa Francesc en finalitzar l'Any de la Fe, amb les seves claus interpretatives, així com els seus continguts més importants pel que fa a la vida i espiritualitat dels preveres evangelitzadors (capítols 2n i 5è) i la síntesi dels ensenyaments i reptes que el Papa subratlla. També van participar de la vida dels monjos, tingueren un recés a càrrec del P. Lluís Planas, i dos col·loquis oberts amb el bisbe Agustí Cortés i el P. Abat de Montserrat Josep M. Soler.

Els TXT de primer i segon d'ESO viuen l'experiència de Jotuellnos

Els nois i noies dels grups TXT de 1r i 2n d'ESO van fer una convivència el darrer cap de setmana de febrer per conèixer la Jotuellnos. A Naturlandia, en la cota 2.000 i la cota 1.600 van gaudir d'un munt d'activitats: esquí de fons, raquetes de neu, tobogan de gel, tobotronc... Després del lleure, hi va haver temps per a una reflexió a fons sobre què significa ser TXT i quins valors són els pilars on se subjecta un compromís fort de pertinença al grup. Alguns van voler prendre el compromís TXT d'una manera segura i forta, i van rebre dels seus monitors el fullard, com a signe de compromís i de confiança davant dels nous reptes que tindran. Els 30 nois i noies participants havien vingut dels grups de Balaguer, Encamp, La Seu d'Urgell i Trepmp.

Reunió ordinària dels Arxiprestos

Dilluns dia 9 de febrer a la Casa del Bisbat de La Seu d'Urgell tingué lloc la reunió ordinària dels Arxiprestos de la Diòcesi d'Urgell presidida per l'Arquebisbe Joan-Enric i on hi assistiren tots els seus membres.

La reunió tractà diferents temes: l'aplicació ja concreta als Arxiprestats

i Parròquies de les Prioritats Pastorals 2014-2018 que Mons. Vives ha donat a la Diòcesi per als propers anys; la possible celebració d'una Jornada diocesana a finals de curs; informació sobre el Patrimoni cultural de la Diòcesi (tasques de manteniment i conservació d'edificis, inventari de temples parroquials, etc); informació per part del Delegat per als Assumptes econòmics sobre la modificació del règim de donatius desgravables; l'Escola diocesana de Formació Permanent per al curs 2014-2015 i el recés dels dies 20-21-22 de març; el tancament del tema dels testaments atorgats davant de Rector entre els anys 1908-2008; i una proposta de Pelegrinatge diocesà per als preveres d'Urgell a Bèrgam i Brescia els propers dies 14-18 de juny.

Els Arxiprestos també repassaren el calendari d'activitats diocesanes programades que s'iniciarà el proper dia 16 de febrer amb la Segona Jornada de Formació Permanent per a Preveres que serà impartida pel Cardenal Arquebisbe de Barcelona al Santuari del Sant Crist de Balaguer sobre el tema del «Sínodo extraordinari sobre la família» de l'octubre passat, i el proper Sínode.

L'Ateneu de la FEMN, un projecte d'acompanyament dels joves en les seves inquietuds per la fe cristiana

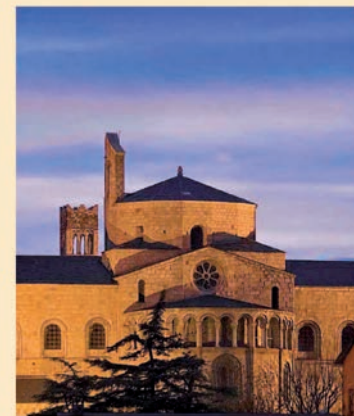
El grup de treball de la Fe de la Fundació Esplais Sta. Maria de Núria (FEMN) del Bisbat d'Urgell ha posat en marxa un projecte d'acompanyament de nois i noies en el camí cap a la transcendència, en resposta a la crida que ha fet el Pon-

tífic Consell de la Cultura, i el Papa Francesc. Es duu a terme amb la col·laboració de la Delegació Diocesana de Joventut. L'objectiu és el de proposar, dialogar i acompanyar en aquest camí que els joves inicien o bé continuen, segons la seva experiència familiar i personal. La crida del Sant Pare ha generat un projecte a llarg termini que està aixoplugat dins les activitats de la FEMN, i ha estat treballat des del document del mateix Pontífic Consell de la Cultura «Per una Pastoral de la Cultura», on es planteja la necessitat d'atansar el missatge des del diàleg i l'intercanvi d'opinions.

Així neix l'Ateneu de la FEMN, una manera de programar trobades periòdiques obertes als joves, no només del món dels esplais i agrupaments, sinó amb general que vulguin compartir, debatre i il·luminar la seva poca o molta fe creient. Aquesta és una proposta de trobada, vivència i descoberta, que combina territori, cultura i espiritualitat, i que s'ofereix a monitors, directors, animadors de la fe, consiliaris i qualsevol altra persona compromesa en l'educació en el lleure. Des de la seva creació s'han fet quatre activitats que han treballat els espais i àmbits nuclears de territori, cultura i espiritualitat. El grup **Ateneu de la FEMN** proposa una trobada 5.0 per als propers dies 27 i 28 de març a la Casa de Colònies de Salgar, a La Noguera, oberta a tothom. Més informació al correu: ateneu@femn.org

Es reuneix el Consell Pastoral per parlar dels objectius prioritars diocesans

PRIORITATS PASTORALS
DIÒCESI D'URGELL
2014-2018

L'Arquebisbe d'Urgell, Joan-Enric Vives, va presidir el passat 28 de febrer la reunió ordinària del Consell Pastoral Diocesà a la Casa d'Espiritualitat del Sant Crist de Balaguer. El tema central es va situar a l'entorn del nou Pla Pastoral del bisbat d'Urgell, que marca les prioritats pastorals per als propers anys, fins al 2018. El pla s'emmarca en l'actitud sembradora que proposa el Papa Francesc i el programa que conté l'*Evangelii Gaudium* en el món actual. Fixa quatre grans prioritats pastorals amb propostes i accions concretes per a les parròquies de la diòcesi d'Urgell. Aquestes són: Una parròquia oberta al món i servidora; renovar la missió i l'atenció a les persones que viuen en ciutats i pobles petits; impulsar la transmissió i la celebració de la fe; i la Caritat sol·lícita pels pobres i necessitats.

Segueix el **Full Dominical** allà on vulguis amb el teu telèfon mòbil

ESCOLTEU RÀDIO
ESTEL-PRINCIPAT

105.0 - 104.4 - 107.5 - 91.5

Quaresma, revitalitzem el cos de l'Església (IV)

Les d'avui són xacres en les nostres relacions amb els altres. El Papa parla de:

10. L'adulació dels superiors

És el conegut comportament d'aquells que fan la «pilota» als superiors per obtenir beneficis o per quedar bé, perquè els tinguin en bon concepte. És una pràctica àmpliament estesa i que pren diverses formes: des de la persona senzilla que pretén complaure el seu superior, passant pel qui es proposa millorar la seva situació personal o laboral i acabant pels qui intencionadament aspiren a assolir un càrrec anhelat. Principalment a aquests darrers s'aplicarien les paraules del Papa quan diu: «són víctimes de l'afany de fer carrera i de l'oportunisme; honoren les persones però no Déu».

Per la seva part, també el superior haurà de saber valorar la lloança que li fan i donar-li la justa apreciació.

11. La indiferència envers els altres

És el comportament típic de l'egoista que només pensa en ell mateix i resta absolutament indiferent envers els altres. El qui no és capaç d'ensenyar allò que ell ha après ni de compartir amb els altres la formació que ha rebut. Li agrada estar per damunt de la resta.

Tots rebutgem aquestes actituds de persones autosuficients, tancades en elles mateixes i que exclouen que altres puguin prosperar. De les limitacions dels altres en fan la seva grandesa. Perdono-nos, Senyor.

12. I els qui posen cara de prunes agres

Persones de caràcter esquerp, rostre seriós, posat trist que tracten els altres amb fredor i fins amb duresa. Quantes vegades amaguen així un sentiment de fracàs, o almenys d'inseguretats i de temor.

Voleu dir que un cor ple de Déu no hauria de ser un cor feliç, que contagia felicitat al seu entorn?

L'apòstol ha d'esforçar-se a ser una persona serena, entusiasta, que transmet joia on es troba.

El Sant Pare recomana «no perdre l'esperit joios, el bon humor, l'autoironia, que ens fa persones amables, fins en les situacions difícils». Ens confessa que resa cada dia «l'oració del bon humor» de Sant Tomàs Moro. Entre altres, diu: Pot ajudar-nos a revitalitzar el cos de l'Església.

Mn. Ramon Sàrries

Arxiprest de les Valls d'Andorra